

Hoofdstuk 1

Voorzichtig werd de kastanjebruine houten kist in een 1 meter diepe put gelegd. Het was een warme zomerdag, de zon scheen op z'n felst. Ondanks de hoge temperaturen droegen alle rouwende familieleden en vrienden zwarte en grijze kleding. Louis De Ontdekker stierf in het begin van de zomer vakantie. Vier jaar lang streed hij tegen longkanker, hij was altijd dapper geweest, maar het vreselijke monster had hem helaas verslaan. Louis zou volgende week 80 jaar worden. Had de dood nu echt niet langer kunnen wachten?

Voor Ferdy was de dood van zijn opa één van de meest depressieve dagen ooit. In tegenstelling tot zijn tantes die een beetje te veel drama maakten met hun gehuil, bleef Ferdy gewoon erg stil, niet dat hij vindt dat jongens die huilen janetten zijn, hij probeerde zijn verdriet toch nog te beheersen. Op de dag toen hij hoorde dat zijn opa is gestorven, was Ferdy er helemaal kapot van, hij kon zo veel huilen op zijn kamer als hij maar wilde. Zijn opa betekende heel veel voor hem. Hij was niet gewoon een opa die zijn kleinzoon meenam naar de speeltuin of de kermis; Of een opa die op zijn gemak het nieuws over de politieke wereld in de krant las; Zijn opa was anders dan de meeste opa's van deze tijd, het maakte voor hem niet uit hoe oud je ook bent, je moet blijven op zoek gaan naar avontuur. Opa was altijd een nieuwsgierige avonturier geweest, hij ontdekte een groot deel van de wereld. Zo ging hij op wandel in de grand Canyon, reed op kamelen door de Sahara woestijn, en hij vaarde zelf een half jaar solo rond de Indische oceaan. Al zijn levenslustige verhalen vertelde hij in toeters en bellen aan Ferdy toen hij nog amper vier was. "Opa, mag ik later met jouw meevaren aan de oceaan?" vroeg hij dikwijls. Opa legde zijn rechterhand op de schouder van zijn nieuwsgierige kleinzoon en gaf een stralende glimlach. "Tuurlijk Ferdy, als je ouder wordt." "Ben ik dan nog niet oud genoeg?" "Een grote reis maken vraagt heel wat voorbereiding, heb geduld en wacht nog enkele jaartjes, dan ben je er helemaal klaar voor."

Samen met zijn kleinzoon de wereld rond trekken stond op de bucketlist van Louis, maar zijn enige zoon en enige schoondochter zagen dit niet zitten. "Avontuur is niks voor Ferdy, vader. Het is veel te gevaarlijk voor hem."

Zijn zoon is eerder een tegenpool van hem. Toen hij nog een kind was bewonderde hij wel zijn verhalen, maar sinds zijn puberteit was zijn interesse in avonturen op zee volledig weg en focuste hij zich op zijn serieuze studies. Nog niet zo lang geleden werd hij de nieuwe manager van het elektronica bedrijf "Flow". Winst maken op zijn bedrijf en mooie school resultaten van zijn zoon zijn slechts zijn enige wensen. Dat laatste is waar hij zich regelmatig zorgen om maakt, want Ferdy heeft het niet gemakkelijk op school. Het kost hem zoveel moeite om een zes op tien te halen, en dat vooral bij talen. Ferdy moet zijn 3^e middelbaar opnieuw doen, wat tot een grote teleurstelling leidt van zijn vader. Een leerkracht vertelde zelf dat Ferdy te dom was en een absolute faler.

"Jij had beter harder moeten studeren in plaats van je tijd te verspelen met die domme piraten strips!" brulde zijn vader en hij smeed het slechte rapport tegen Ferdy's hoofd. Zijn moeder probeerde haar man nog kalm te houden. "Ga maar naar jou kamer," zei ze tegen

Ferdy. Hij knikte niet, maar was dat al lang van plan en stapte snel de trap op. “We moeten er eens rustig over praten”, hoorde hij zijn moeder nog zeggen tegen vader. Het begon eerst als een overlegging op een zeer volwassen manier, maar niet veel later kwam er zoveel luid getier dat Ferdy zelfs alles hoorde vanuit zijn slaapkamer. Levenloos en suf lag hij op zijn bed. Het is waar. Hij is een faler, een absolute faler.

Zijn opa lag in die tijd al wekenlang in het ziekenhuis, de dokters voorspelden dat het einde steeds korter nabij was. De dag voor zijn opa stierf, kwam Ferdy voor de eerste keer helemaal in zijn eentje op bezoek. Zijn vader had het te druk op zijn werk en zijn moeder had afgesproken met vriendinnen. “Ferdy, jij komt als geroepen, nog nooit heb ik mij zo hard in mijn leven verveeld, ik word gek van dit huis,” vertelt zijn opa. “Ja, dat kan ik geloven,” lacht Ferdy. Hij nam plaats op een kleine stoel naast het bed van zijn verzwakte grootvader. Hij ritste zijn rugzak open en haalde er een oud boek uit. “Ik heb ‘de kleine piraat in het drakeneiland’ meegenomen, jouw favoriete boek.”

“Oh, dat boek inderdaad, het is al zo lang geleden dat ik erin gelezen had. Dankjewel, mijn kleinzoon.”

“Ik heb het vorige week voor de vijfde keer uitgelezen,” bekende Ferdy.

“Dat is schattig,” lachte opa zwakjes, “ik heb het al 58 keer gelezen!”

“Ik zal jouw record ooit wel breken,” daagde Ferdy hem uit.

“Haha, je raakt dit boek ook nooit beu, dat is fijn om te horen.”

“Ja, het klopt, en ik snap waarom het ook voor jou zoveel betekende. Dankzij dit boek, wist je dat je de wereld wou ontdekken. Het was voor jou een droom die werd waargemaakt.”

Opa Louis knikte, “ja inderdaad, het boek veranderde mijn leven. Het begon eerst als een grote kinderdroom, en die werd later waargemaakt,” even werd opa stil, “wat heb ik toch een mooi leven gehad.”

Een diepe stilte brak aan. Ferdy knikte langzaam en lachte. Opa had zoveel onvergetelijke momenten beleefd. Hij had echt geleefd als een ware avonturier. Ferdy kreeg een paar tranen uit zijn ogen, hij veegde die snel af met zijn pols.

“Weet je, Ferdy. Jij bent vijftien nu, ik had altijd gedacht dat je op die leeftijd dat we samen voor het eerst de wereld rond gingen varen. Naar Madagaskar, naar de caraïben, naar heel Australië en nog meer.” Opa had spijt dat hij niet de wens van zijn kleinzoon kon vervullen. “Sorry dat dit moest gebeuren.”

“Je kan er niets aan doen, opa,” zei Ferdy, maar inderdaad vond hij het wel jammer.

Alweer een stilte. “Wil je me graag dat laatste hoofdstuk eens voorlezen?” vroeg opa.

Ondanks Ferdy een stotterprobleem heeft, deed hij de moeite om één van de laatste kleine wensen van zijn opa te vervullen. Hij las het stuk voor dat zijn opa voor het leven ontroerde. De kleine piraat offerde zich op om zijn oudere medepiraten te redden en de moordlustige draak te verslaan. De piraten dachten dat hij uiteindelijk dood op de grond lag en ze rouwden, maar de kleine piraat ontwaakte gelukkig nog, hij werd door alle piraten geaccepteerd en vereerd als een ware held. Het verhaal eindigde tijdens een zonsondergang en het schip nam vaart naar de volgende bestemming.

De begrafenis van Louis liep ten einde en de familie nam plaats aan de koffietafel. Er was koffie, thee, croissants, boterhammen met kaas en confituur. Bijna iedereen pakte wat ze wil

eten, ze kregen best honger van zo'n begrafenis. Alleen Ferdy at geen enkele hap. Hij zat op zijn stoel met gebogen rug, zijn ellembogen op tafel en zijn handen tegen zijn kaken. Zijn moeder naast hem keek haar zoon bezorgd aan. "Ferdy, ik weet dat het heel zwaar voor jou is, en dat is ook bij ons, je moet op krachten komen door iets te eten."

"Moeder, ik heb absoluut geen honger," protesteert Ferdy.

Zijn vader trok zich niets van aan over de eetlust van zijn zoon. Hij was bezig met het bespreken over zijn plannen nu hij heel de erfenis krijgt. Was dat nu echt het enige waaraan hij dacht? Geld? Hij leek het precies niet erg te vinden dat zijn eigen vader er niet meer was.

Enkele weken versteken en de zomervakantie liep bijna ten einde. Voor Ferdy was het één van de saaiste zomers die hij ooit had beleefd. Hij en zijn ouders gingen niet eens op reis. Zijn vader kocht een stapel romans in het Frans die Ferdy moest lezen gedurende heel de vakantie. De thema's waren te veel gericht op de realistische wereld van politiek en economie, wat Ferdy weinig interesseerde. Fantasy en avontuur mocht niet van zijn vader omdat je er niet wijzer van wordt. Ferdy sprak ook niet af met vrienden uit zijn school, eigenlijk had hij niet echt vrienden. Hij had in de eerste twee middelbaren wel twee vrienden, maar het contact verdween op een langzame manier. De ene vriend moest terug naar het land waar hij was geboren, en zijn andere vriend wou bij de populairste en zogezegd de 'coolste' groep horen. Niemand op de middelbare school was echt bevriend met Ferdy. Het grootste deel van zijn klas was gemeen tegen hem. Hij hoorde gewoon nergens bij. Hij at op de meeste momenten zijn lunch pakket alleen aan de schoolmuur terwijl zijn klasgenoten lekker kletsen en schaterlachen aan de grote tafels in de refter. Niemand in de klas wou naast Ferdy zitten, zelfs zijn ex vrienden gingen soms naast de pestkoppen te zitten. De studierichting Wetenschappen en wiskunde was niets voor hem, daar was hij te dom voor volgens zijn leerkrachten. Het werd tijd dat Ferdy iets anders moet studeren, maar dan niet op zijn huidige school. Het gezin zocht namelijk naar een nieuw huis...

Op een avond tijdens het diner aten Ferdy en zijn ouders steak met broccoli en aardappels. Vader kondigde het grote nieuws aan waar Ferdy nog niet op de hoogste was.

"Het is beslist, Ferdy, we hebben ons nieuwe huis in Berchem gekocht."

Zijn moeder was tevreden dat vader eindelijk een huis had gevonden dat dicht bij zijn werk is gelegen en vulde meteen aan: "Over een week zullen we daar verhuizen".

"Een week? Zo snel al?" reageerde Ferdy verbaasd. Hij was de enige in het gezin die het helemaal niet zag zitten om te verhuizen, maar het was voordeliger voor zijn vader. Hij woonde veertig kilometer ver van zijn werk waardoor hij de ellendige autofiles kotsbeu was. Het nieuwe huis was dertig kilometers korter en dat maakte het eenvoudiger.

"ja, begin morgen maar al met een groot deel van jouw kamer op te ruimen, zodat we sneller klaar zijn voor vertrek," vertelde vader.

Ferdy liet zijn vork met broccoli op zijn halfvol brood vallen. Er ontsnapte een grote zucht uit hem. "Ik wil nog niet verhuizen." Zijn gezicht zakte helemaal naar beneden.

"Ferdy, je zal het daar heel fijn vinden," overtuigde zijn vader, "trouwens hebben we daar een nieuwe school voor jou gevonden, het Sint Bernaerts college."

Een nieuwe stad, een nieuw huis, een nieuwe school. Een nieuw begin voor Ferdy, maar was

dit ook een beter begin?

Ferdy woonde al sinds zijn geboorte in het huis. Hij ging het zo hard missen. Zijn kamer leeg maken was een vervelende klus voor hem. De kartonnen dozen stonden op zijn bed. Hij begon eerst met zijn prachtige wereldbol nachtlamp in de doos te steken, daarna al zijn kleren waarin hij zijn best deed om zijn T-shirts en truien fatsoenlijk op te vouwen, maar het resultaat bleef slordig. Daarna maakte hij zijn boekenkast leeg en nog andere kleine kasten leeg, Ferdy kon het zelf niet geloven dat er nog zoveel spullen in lagen die hij vergeten was. Zijn kast was een rommeltje van lego piraten en ridders, pennen die niet meer schrijven, en veel brood uit de kindersurprise eitjes. In de kleine kast vanonder lagen fotoalbums. Toen Ferdy het pakte bleef hij er een tijdje naar staren. Ferdy had geen zin meer om op te ruimen, er was nog tijd om een beetje te bladeren in het oude fotoalbum. Hij nam plaats op zijn bureau. Het waren foto's toen hij nog amper 8 jaar was, toen hij op vakantie was met zijn ouders en opa in het Zuiden van Spanje. Dat waren prachtige tijden. Ferdy ging toen voor het eerst met zijn opa zeilen aan zee. En die foto's toen hij en opa fietsten aan de bergen van Zwitserland. Ferdy mondhoeken krulden naar boven. Dat waren prachtige tijden, het waren leuke reisjes, maar nog nooit was Ferdy buiten Europa geweest.

Het volgende fotoalbum dat hij pakte had al een stuk oudere foto's. Het was Ferdy zijn 6^e verjaardag en hij kreeg het mooiste cadeau van zijn leven. Een hond.

Een lichtbruine labrador die nog geen 1 jaar oud was. Hij noemde zijn hond Firework.

Toen hij nog een puppy was overleefde hij een hevige brand in een verlaten appartement, zijn familie overleefde de ramp niet.

De band tussen Ferdy en Firework was zo hecht dat ze op korte tijd veel beleefden. Tijdens de zomers zwommen ze samen in de vijver, ze speelden verstoppertje in het park. Ze vonden zelfs een schat in het bos, het was een kistje vol met verschillende snoepjes zoals gummy beertjes, colaflesjes en lollystokken.

Firework sliep niet graag in zijn mand dat in de woonkamer lag, maar hij wou samen met Ferdy het bed delen. Toen het onweerde had Firework zoveel schrik dat hij zelfs helemaal onder de dekens van Ferdy kroop. Ferdy, die het onweer al een beetje gewend was, stelde hem tot rust. "Wees maar niet bang, mijn vriend, wij winnen altijd van de storm."

Hij aai zijn hond over de kop, en Firework liet rustig een lach verschijnen.

Toen Ferdy een tijdje 12 was en Firework 6 was, stormde het zo hard dat bijna alle mensen razendsnel naar huis liepen. Het was donker, er was veel wind, het regende pijpenstelen. Na een wandeling in het park holden Ferdy en Firework terug naar huis. Voor Firework was de storm zo hevig dat hij in paniek schoot en sneller liep dan zijn baasje. "Firework, niet zo snel!" riep Ferdy hem achterna.

Firework was al in het midden van het zebrapad van de drukke autobaan, hij keek even achterom. Hij lette helemaal niet op het verkeer, het was al te laat om nog vlug de andere kant om te kijken. Hij bleef verstijft staan, er dook een geel licht in zijn beide ogen. Het gevroem werd steeds luider. De vrachtwagen kwam recht op hem af.

"Firework! Nee!" Ferdy schreeuwde het zo hard in de regen uit. Hij zag het met zijn eigen ogen, het kon niet waar zijn. Daar lag hij. Aan de rand van de baan.

Ferdy liep het zebrapad over en gaf de auto's het stop teken. Dat zorgde voor een chaos in

het verkeer, maar dat kon hem niet schelen. Hij sleurde zijn hond naar het voetpad, hij ademde nog, maar abnormaal. Hij kon amper opstaan, zijn nek had een lelijke wonde. Ferdy's ogen keken zo bezorgd naar zijn hond die van de pijn lijdt. "Asjeblieft Firework, ga niet weg! Ga niet weg! Blijf bij me!"

Firework zijn ademhaling werd trager en zijn ogen knipperden langzaam. Hij hield het niet meer vol.

"Help! Help! Bel de spoed!" riep Ferdy naar de lopende voetgangers. Slechts één voetganger, een man van middelbare leeftijd, hoorde Ferdy en haalde zijn gsm er vlug bij. Maar het was al te laat. Firework stopte met ademen en zijn ogen waren toe.

"Nee, nee, Firework, kom terug! Kom terug!" Ferdy probeerde zijn hond nog wanhopig wakker te schudden, maar het had geen zin meer.

Ferdy barste zo hard in tranen als de regen. Hij boog zich helemaal omarmend tegen zijn doodliggende hond.

Een hond werd gemiddeld 15 jaar, Firework haalde de helft niet eens.

De deur van Ferdy's slaapkamer ging open. Ferdy schrok en klapte meteen het fotoalbum dicht. Het was zijn moeder. "Nog altijd niet klaar?" Ze keek zuchtend zijn slaapkamer rond.

"Je moet nog zoveel doen, Ferdy. Zal ik je helpen?"

"Nee, ik doe wel verder," antwoorde Ferdy snel. Hij legde de fotoalbums in de kleine kartonnen doos.